

Kapitola 1

Právě jsem přežila Den Třetí Po Christianovi a svůj první den v práci. Bylo to vítané rozptýlení. Čas plynul zároveň s tím, jak se přede mnou míhaly nové tváře, nadcházející práce a pan Jack Hyde...

Pan Jack Hyde se na mě usmívá, modré oči mu jenom září, když se opírá o můj stůl.

„Výborně, Ano. Myslím, že z nás bude skvělý tým.“

Při pokusu o úsměv se mi nějak daří vytáhnout koutky vzhůru.

„Pro dnešek už bych skončila, jestli můžu,“ zamumlám.

„Ale samozřejmě, vždyť je půl šesté. Uvidíme se zítra.“

„Na shledanou, Jacku.“

„Nashle, Ano.“

Beru si kabelku, soukám se do sáčka a vyrážím ven. Tam, na čerstvém vzduchu večerního Seattlu, se zhluboka nadechnu. Jenže ani to nevyplní tu prázdnotu v mé hrudi, která se tam usídlila už od sobotního rána; tu, která mi připomíná mou ztrátu. Kráčím k autobusové zastávce, hlavu skloněnou, zírám na své boty a rozjímám nad tím, jaké to je být bez mé milované Wandy, mého starého broučka... nebo bez audi.

Před touhle vzpomínkou okamžitě zabouchnu dveře. *Ne. Na něj nemysli!* Ovšemže bych si mohla dovolit koupit auto – a hezké, nové. Podezírám *ho*, že byl až příliš štedrý, když mě vyplácel, a ta myšlenka mi zanechává hořkou pachut' na jazyku. Potlačuju ji a snažím se nemyslet pokud možno vůbec na nic. Nemůžu si ho připomínat. Nechci znovu začít brečet – ne venku na ulici.

Byt je prázdný. Chybí mi tu Kate. Představuju si ji, jak leží na pláži Barbadosu a usrkává dobře vychlazený koktejl. Oživuju plochou obrazovku televize – aspoň se tu rozléhají nějaké zvuky, které vyplňují to vakuum a poskytují zdání společnosti. Jenže ji nesleduju ani neposlouchám. Jen sedím a prázdně civím do cihlové zdi. Jsem otupělá. Necítím nic kromě té bolesti. Jak dlouho ji ještě budu muset snášet?

Mé utrpení přerušuje zvuk domovního zvonku. Srdce mi vynechává jeden úder. Kdo to jen může být? Zvedám domácí telefon.

„Zásilka pro slečnu Steeleovou,“ zazní v něm znuděný odosobněný hlas a mě zaplavuje vlna zklamání. Apaticky se ploužím dolů a narážím tam na kluka, který mezi zuby hlasitě drtí žvýkačku, v ruce drží velkou kartonovou krabici a opírá se o vchodové dveře. Podepisuju převzetí balíku a odnáším si ho nahoru. Je to velké a překvapivě lehké. Uvnitř jsou dva tucty bílých růží na dlouhých stoncích a vzkaz.

Blahopřeju k prvnímu dni v práci.

Doufám, že se vydařil.

A děkuju za ten kluzák. To bylo velmi nápadité.

Má teď čestné místo na mém stole.

Christian

Zírám na tu tištěnou kartičku a v hrudi se mi rozpíná nicota. Není pochyb o tom, že to poslala jeho asistentka. Christian se na tom velmi pravděpodobně podílel jenom okrajově. Je příliš bolestné na to myslet. Prohlížím si růže – jsou překrásné a já se zkrátka nedokážu přinutit je vyhodit do koše. Zodpovědně se odebíráám do kuchyně, abych se porozhlédla po nějaké váze.

A tak přichází rutina. Vstát, pracovat, brečet, spát. Teda, pokusit se spát. Nedokážu mu uniknout ani ve snech. Vidám šedé pronikavé oči, jeho ztracený pohled, jeho vlasy zářící odlesky. A slýchám hudbu, tolik hudby... Už ji vůbec nedokážu poslouchat. Pečlivě se jí vyhýbám, za každou cenu. Dokonce i při reklamách v televizi sebou cuknu.

S nikým nekomunikuju. Dokonce jsem nezavolala ani mámě nebo Rayovi. Prostě teď nemám sílu na banální řeči o ničem. Ne, to bych fakt nezvládla. Stal se ze mě osamělý ostrov. Zpustošený, válkou zničený kus země, kde nic neroste a jehož obzory jsou prázdné. Tak to jsem já. Díky tomu se dokážu v práci chovat věčně, ale to je všechno. Víím, že kdybych o tom mluvila s mámou, zdrtilo by mě to ještě víc – a to si nemůžu dovolit.

Nedokážu pořádně jíst. Ve středu kolem poledne do sebe dostávám kelímek jogurtu. Je to první věc, kterou jsem od pátku pozřela. Přežívám na dietní cole a nově objevené schopnosti snášet latte. Právě kofein mě udržuje v chodu, ale zároveň jsem kvůli němu neklidná.

Jack se kolem mě začíná nějak moc motat, znervózňuje mě, kladě osobní otázky. Co po mně chce? Chovám se k němu zdvořile, ale snažím se ho držet od těla.

Sedím a probírám se horou jeho korespondence a jsem za to rozptýlení v podobě nečinorodé práce vděčná. Zaznamenávám příchozí e-mail a rychle kontroluju, od koho je.

No to mě podrž. Od Christiana. *To ne, ne tady... ne v práci.*

Od: Christian Grey

Předmět: Zítřek

Datum: 8. 6. 2011, 14:05

Komu: Anastasia Steeleová

Drahá Anastasie,

odpusť, že Tě ruším v práci. Doufám, že tam je vše v pořádku. Dostala jsi ty květiny?

Vedu v patrnosti, že zítra začíná výstava Tvého kamaráda a jsem přesvědčený, že jsi neměla dost času si sehnat auto. Navíc je to dost daleko.

Byl bych víc než jen šťastný, kdybych Tě tam mohl odvézt – pokud bys chtěla.

Dej mi vědět.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Oči se mi zalévají slzami. Překotně vstávám od stolu, mizím na dámy a schovávám se v jedné z kabiněk. Ta Josého výstava. Kruci. Úplně jsem na ni zapomněla, a to jsem mu slíbila, že přijdu. Do háje, v tom má Christian pravdu; jak se tam mám dostat?

Chytám si hlavu do dlaní. Proč mi José nezavola? Když už jsem u toho – proč mi vlastně nikdo nevolá? Jsem tak mimo, že jsem si ani nevšimla, že mi za celou dobu nezazvonil mobil.

Sakra! Já jsem ale idiot! Ještě pořád mám přeměrované hovory na BlackBerry. Ježiši, a Christian přijímá moje telefonáty – v případě, že ho prostě nevyhodil. A kde vůbec přišel k mé pracovní e-mailové adrese?

No jistě, zná velikost mých bot, e-mailová adresa pro něj těžko může představovat nějakou překážku.

Dokážu se s ním znovu setkat? Zvládla bych to? Chci ho vůbec vidět? Znovu mě svírá žal a stesk, zavírám oči a zakláním hlavu. Samozřejmě, že chci.

Možná, možná bych mu mohla říct, že jsem změnila názor... Ne, ne, ne. Nedokážu být s někým, koho uspokojuje, že mi působí bolest, s někým, kdo mě nedokáže milovat.

Hlavou se mi míhají trýznivé vzpomínky: plachtění, držení za ruce, líbání, my dva ve vaně, jeho něha, jeho smysl pro humor a jeho temný, zadumaný, smyslný pohled. Chybí mi. Je to pět dnů, pět dnů pekla, které jako by trvaly celou věčnost.

Ovívám si paže kolem trupu, pevně se jimi objímám, držím se tak pohromadě. Stýská se mi po něm. Opravdu moc... protože ho miluju. Jak prosté.

Každou noc se uspávám pláčem a přeju si, abych bývala neodešla, aby se dokázal změnit, abychom mohli být spolu. Jak dlouho mě ještě bude pronásledovat ten obludně tíživý pocit? Jsem v očistci.

Anastasiie Steeleová, jsi v práci! Musím se sebrat. Na tu Josého výstavu se ale chci podívat, a co víc – nějaká masochistická část mého já chce vidět Christiana. S hlubokým nádechem se vracím ke stolu.